

THE MAFIA AS WE KNOW IT

(Research)
(Written when 16 year-old)

(Trần Nghi Âu Cơ)

*This is your time to pay,
This is your judgement day,
We made a sacrifice,
And now we get to take your life,*

*We shoot without a gun,
We'll take on anyone,
It's really nothing new,
It's just a thing we like to do.*

*You better get ready to die,
You better get ready to kill,
You better get ready to run,
Cause here we come,*

*You better get ready to die!
Your life is over now,
Your life is running out,
When your time is at an end,*

*Then it's time to kill again,
We cut without a knife,
We live in black and white,
You're just a parasite,
Now close your eyes and say good-night.
(Andrew W.K.)*

Why is it that the law-abiding citizen in our world today always tempted to romanticize the average criminal? One after another, we turn them into hopeless heroes fighting for the greater good of all mankind. We fabricate their struggles and glorify their quest. We come up with elaborate stories justify- ing their actions. And as a result, the hardworking men and women of the law become the bad guys. Writers and movie producers paint a tragic picture of these dangerous men and women in a way that tells the gullible audience of the hard- ships and difficulties of these terrible people.

Thus, instead of the dark picture that one should have seen, a picture of a young man, destitute, struggling to live on the streets where the only place to

turn to is crime covers reality. In turn, Jesse James, a thief and murderer, is transformed into a gallant bandit, fighting for a lost cause, fighting to defend his land in the years following the Civil War. Bonnie and Clyde becomes the modern Romeo and Juliet, a pair of lovers, wanting only a happy and blissful life in a time of great hardship, the Great Depression. All these stories and movies presented to us by the media turns every bad guy into your friendly neighborhood Robin Hood. When in reality, they're just a group of people, too lazy to earn their living through the hard, honest and decent way.

It's hard to imagine how some of the crimes committed by our fellow human brothers are formed. How it is possible for them to do the things that they do? How do they live with themselves? While scanning the news yesterday on the Internet, I came across an article about Marcus Wesson, a man who brutally murdered his nine children from the ages of one to twenty-four. That was it. No explanation. No justification. The officers that first showed up on the scene were so badly effected by it all that they were forced to go on administration leave to seek counseling. Nine people. Nine. Their bodies were stacked up in a pile of cloths. This was through the hands of one man. One man was able to produce so much blood and agony. Just one man. A man acting on his own will.

Think, for a second, if there was an organization of men, working to kill, to terrorize, and to benefit from the fear of others. What would you do? You would be scared, correct? Though you might be scared of these men, who indeed do exist in the form of the Mafia, the image that you have of them is totally wrong. Truth be told, the media is a big factor in the false image you have of the Mafia. Movies like *The Godfather* helped the picture of mobsters being "men of respect and honor." In the eyes of the public, dark and handsome Italian men dressed in nice suits and ride big, fancy cars is seen. The crimes they commit just appear. For instance, in *The Godfather*, when the head of the film producer's horse is cut off and place next to him in bed, there is no indication that it was the doings of Don Corleone, yet the man just knew that it was a message. Senator Robert F. Kennedy was assassinated in 1968. The mob might have been connected to it. President John F. Kennedy shared a mistress with Sam Giancana. There are connections everywhere connecting to the mob. Things like that make the Mafia seem more mysterious, more invulnerable. Of course it would, it isn't easy to shoot a former president's brother in a room filled with people and get a way with it. The purpose is to make it seem like the Mafia is able to accomplish the impossible.

And it's also to make it seem like they don't want to do what they're doing, that they don't want to kill. How is that possible? The idea of them "being forced criminals" is prepos- terous. Marcus Wesson was one man. The Mafia is a group of men who kill, pimp, traffic illegal drugs and arms; distribute counterfeit money and so much more. They are people who rise in the blood of others. They're called "organized crime." The things that they do are "organized." Two words that should never be heard together are "organized"

and “crime”. It is unthinkable that crime could be thought out and planned like holiday vacations.

But there were some Mafiosi that did, in a way, accomplish “the impossible”. Al Capone is possibly one of the most famous gangsters in the Mafia history. He was the Kingpin of Chicago in the Roaring Twenties. His war with treasury agent Eliot Ness and his band of Untouchables became the subject of an American legend. Although sadly, in the end, Al Capone was captured due to tax invasion and was prisoned at San Francisco Prison.

Another amazing figure was Charles “Lucky” Luciano. He turned the Mafia into a well-organized and lucrative entity. Although he was arrested, he was released because of his war effort in World War II and was exiled to Italy, where he continued to smuggle heroin into the United States. No matter how hard the FBI or anyone else for that matter tries to deny the Mafia, they can’t deny the fact that they depend on the Mafia to help them. Luciano assisted the Allies in World War II in the invasion of Italy.

When it came down to capturing the Mafia, not just the guys at the bottom of the ladder, but the big guys, who helped them? It was the inside men, Henry Hill, Abe “the Kid” Reyes, Joseph Valachi. The inside core of the mob. Sammy “The Bull” Gravano was known to the underworld as “the rat that sang to the feds”, Gravano’s testimony brought down members of the Gambino, Columbo and Genovese Families. It also brought down the Dapper Don, John Gotti. As a result of his information, he was granted immunity and became another member of the Witness Protection Program. Under his alias, he was still active in the criminal life. Do you see? Even when he was giving a second chance, he can’t stop committing Crime.

It is also seldom known to the public that it was our “great government” that had unintentionally helped the world of crime become stronger, they foolishly had fortified crime. How? The Prohibition. In the Roaring Twenties, the U.S. government had attempted the impossible: they had banned the sale, use, and production of all liquor. This resulted in an angry public, and along with that, the modern day bootlegger was also developed. The Mafia prospered during this era. They killed, terrorized, and were openly contemptuous of the law.

So in a way, it is understandable as to why the Mafia was idolized and transformed into heroes in a period as this:

1/ They gave the people what the law refused to.

2/ In truth, the Mafia in our mind is too gruesome to imagine. The brains see what it wants to see. A person doesn’t want to think that, Marcus Wesson, a fellow man is able to kill nine of his children. That same person also doesn’t want to know that there is an organization working in the shadows, an underworld the average public isn’t included in. It’s a disturbing thought. Again, it all comes back to being fearful of what we don’t know.

(Cali. 2004)

□

XÃ HỘI ĐEN DƯỚI MẮT CHÚNG TA

(Tìm Hiểu)
(Viết ra khi 16 tuổi)

(TTBG chuyển Việt ngữ)

*Đến hồi trả giá của mi
Bữa nay là ngày xử tội
Bọn ta hy sinh nhiều quá
Bây giờ tới lấy mạng mi*

*Ta bắn mà không cần súng
Chẳng từ nan một kẻ nào
Điều ấy cũng không mới lạ
Chỉ là ý thích bọn ta*

*Mi hãy chuẩn bị để chết
Và nên tự thủ lấy thân
Cứ việc chuẩn đi mà tránh
Bởi vì bọn ta sẽ đến*

*Đã tới hồi mi phải chết
Đời mi giờ kể như xong
Mạng mi bước qua đoạn kết
Số mi xem như đã hết*

*Đến lúc ta lại ra tay
Cắt đầu mi không cần dao
Bọn ta sống sai mà đúng
Lũ mi, một phường ăn hại
Nhắm mắt và chúc ngủ ngon!*

(Andrew W.K.)

Tại sao những kẻ tôn trọng luật pháp trong thế giới con người hôm nay luôn luôn cứ phải bị cảm dỗ để tiêu thuyết hóa những tội phạm? Từ kẻ này sang kẻ khác, chúng ta biến họ thành những người hùng, tuyệt vọng chiến đấu cho điều tốt đẹp lớn lao của nhân loại? Chúng ta bịa đặt khoác cho họ chiếc áo đấu tranh và đề cao những kiếm tìm của họ? Chúng ta dựng nên những câu chuyện trau chuốt để bào chữa cho hành vi họ? Rốt cuộc, những con người làm luật và thi hành luật pháp lại trở thành kẻ xấu. Những nhà văn và những nhà làm phim đã tô vẽ nên trước mắt đám khán giả khờ khạo một bức tranh bi thảm về những

nỗi khó khăn mà những kẻ kinh khủng ấy phải gánh chịu. Từ đó, thay vì một bức chân dung đen tối, người ta sẽ lại thấy một mẫu hình về một chàng trẻ tuổi nghèo túng, cố đấu tranh để sống còn trên đường phố, nơi mà chỉ có một lối để sinh tồn là nhúng tay vào tội ác thôi.

Lần lượt, Jesse James, một tên trộm cướp giết người, được chuyển thành tên cướp hào hoa, làm loạn để bảo vệ cho quê hương anh ta khoảng thời gian từ sau cuộc Nội Chiến Mỹ; Bonnie và Clyde trở thành Romeo và Juliet tân thời, một cặp tình nhân chỉ mơ được sống hạnh phúc sung sướng trong một thời đại khó khăn ghê gớm, thời kỳ mà người ta gọi là Great Depression, (có nghĩa là Sự Thoái Hóa Tột Độ của nước Mỹ). Những mẫu chuyện và phim ảnh được giới truyền thông phổ bày với chúng ta chỉ là sự biến đổi những kẻ xấu thành ra những Hiệp Sĩ thân cận bạn hữu. Trong khi trên thực tế, họ lại là một nhóm người quá lười biếng trong việc kiếm sống bằng sự khổ nhọc lương thiện đang hoang.

Thật khó tưởng tượng làm thế nào mà tội ác lại được thành hình bởi những kẻ đồng loại với chúng ta. Tại sao họ làm thế? Cách nào họ có thể sống an ổn với chính lương tâm họ? Mới ngày hôm qua, xem tin tức trên mạng lưới, tôi bỗng đọc được một bài viết về Marcus Wesson, người đàn ông Mỹ đen đã tàn nhẫn giết 9 đứa con của ông ta trong tuổi từ 1 đến 24. Thế đấy! Không gì giải thích nổi. Không gì xét đoán nổi. Những viên cảnh binh đầu tiên bước vào căn nhà tội lỗi đã bị lợm giọng hãi hùng đến nỗi họ phải xin nghỉ việc trong ít lâu để tự trấn an. Chín nhân mạng. Chín! Những cái thầy được chất thành đống và cột chùm với nhau bằng những sợi giây vải. Đây là điều đưa đến từ bàn tay một con người. Chỉ một người đã có khả năng tạo ra quá nhiều máu và sự đau đớn quần quai cho kẻ khác. Chỉ một người thôi. Một kẻ hành động bởi ý muốn của chính ông ta.

Xin bạn hãy bỏ ra một giây để nghĩ xem, nếu như biết có một tập hợp tổ chức những con người –như tổ chức Mafia- làm hành động sát nhân đem sợ hãi cho kẻ khác, thì bạn sẽ thế nào? Có phải bạn sẽ bị khiếp đảm không? Như vậy, cái hình ảnh mà bạn được vẽ ra từ giới truyền thông thì đúng là hoàn toàn sai và huyền hoặc. Những phim ảnh như The Godfather (Bố Già) đã giúp cho những tên du đảng ma có trở nên là “những con người danh dự đáng kính trọng”. Trong cái nhìn quần chúng, những chàng người Ý da nâu đẹp trai ăn vận bảnh bao, lái những chiếc xe đồ sộ đã được phổ bày, nhưng những tội ác của họ thì như thế không biết từ đâu mà xuất phát? Ví dụ một cảnh trong phim Bố Già: Khi cái đầu con ngựa của một nhà sản xuất phim bị chặt đứt và đem đặt cạnh giường ngủ ông ta thì đã không có dấu hiệu nào cho khán giả nhận biết rằng đó là hành động của Don Corleone; và trên thực tế, nhân vật nhà sản xuất phim kia vẫn biết đó là sự nhắc nhở rằng cái đầu của chính ông ta sẽ bị cắt như thế. Thượng Nghị Sĩ Robert F. Kennedy bị ám sát năm 1968. Bằng đảng Mafia được kể là có dính líu vào chuyện đó. Tổng thống John F. Kennedy lại có liên hệ tình cảm với người tình của Sam Giancana, một trong những tay trùm Mafia thuở ấy. Như thế cho thấy, ở đâu cũng có sự hiện hữu của tổ chức Mafia! Những sự kiện như vậy đã khiến cho Mafia được xem là bí mật hơn, và càng không thể đụng chạm tới. Hẳn nhiên đâu phải dễ mà bắt gục em trai một

Tổng Thống Mỹ ngay trong một căn phòng đầy người mà lại có thể thoát thân nổi. Cái mục đích để ra (của giới truyền thông, phim ảnh) là y như thể Mafia có khả năng hoàn tất “mọi điều không thể”. Và cũng như cho thấy là những người trong cái xã hội đen kia đã không muốn làm những gì họ buộc phải làm, hay không muốn giết người vậy. Vô lý, có phải không?

Cái ý tưởng “bị buộc phải lao vào tội ác” thì đúng là vô lý. Marcus Wesson chỉ là một cá nhân. Còn Mafia lại là một tập hợp những kẻ giết người, ma cô, vi phạm luật giao thông, buôn bán ma túy, tàng trữ vũ khí, làm bạc giả, và nhiều thứ khác nữa. Những kẻ sống và làm giàu từ máu của người khác. Họ được gọi tên là “Tổ Chức Tội Ác”. Những điều họ làm đều nằm trong một “hệ thống”. Chỉ mỗi điều (cảm) là hai từ ngữ “tổ chức” và “tội ác” không được nêu lên cùng lúc, mà phải hình dung “tội ác” được sắp xếp như những việc phải làm trong một ngày nghỉ ngơi vui thú mà thôi.

Thật sự thì trong cuộc sống cũng đã có những phần tử xã hội đen làm được “những điều không thể thực hiện.” Ví dụ như Al Capone, một trong những tay trùm Mafia nổi tiếng nhất lịch sử Mafia. Thập niên 1920 ở Chicago, ông ta là xếp xòe xã hội đen. Cuộc chiến giữa băng nhóm ông ta với Eliot Ness (một Ủy viên trong Bộ Tài Chính) và nhóm Untouchables (không thể đụng chạm) của ông này trở thành đầu đề cho huyền thoại Mỹ. Rủi ro cho Al Capone là cuối cùng ông ta bị bắt vì trốn thuế và bị giam ở nhà tù San Francisco.

Một trường hợp đáng kinh ngạc khác nữa là Charles “Lucky” Luciano. Ông này biến đổi Mafia thành ra một tổ chức có hệ thống chặt chẽ, nảy sinh nhiều lợi nhuận. Bị bỏ tù, nhưng trong Thế Chiến II, ông đã có công giúp đỡ Đồng Minh nên sau đó được thả và trục xuất về Ý. (Tại Ý, ông ta vẫn tiếp tục buôn bán và chuyển bạch phiến vào nước Mỹ.) Như thế cho thấy, dù cơ quan điều tra FBI hay bất cứ kẻ nào có muốn phủ nhận sự hiện hữu của Mafia thì họ cũng không thể chối được sự kiện họ cũng cần Mafia giúp họ trên nhiều chuyện.

Nói tới sự sụp đổ của xã hội đen, người ta phải đề cập đến những phần tử quan trọng gây ra điều đó, những điếm chỉ viên từ chính trong nội bộ băng nhóm họ, như Henry Hill, Abe “the Kid” Reyes, Joseph Valachi. Đó là những thuộc hạ thân tín nhất của các tay Trùm. Trong xã hội đen, Sammy “The Bull” Gravano được biết tới như “loài chuột nhắt bản thủ chuyên tâu hót với FBI”. Các chứng cứ mà Gravano đưa ra đã làm triệt hạ nhiều phần tử băng đảng của các gia đình Mafia như gia đình Gambino, Columbo và Genovese, và đưa đến sự tù tội cho tay Trùm John Gotti, biệt danh là Dapper Don. Đổi lại với kết quả này, tên Sammy lại được FBI ban cho cái quyền “bãi miễn” và trở thành hội viên của cái gọi là “The Witness Protection Program” (tổ chức bảo vệ những người chứng). Dưới một cái tên giả, Sammy vẫn tiếp tục làm tội ác. Bạn thấy không, ngay cả lúc hắn được một cơ hội để làm lại cuộc đời, hắn cũng không ngừng tay trước Tội Ác.

Thật hiếm khi quần chúng biết được rằng chính cái “chính phủ vĩ đại” của chúng ta đã một cách đại dột giúp cho tổ chức Mafia thành ra mạnh mẽ hơn,

cùng cố thêm giùm họ những tội ác. Bằng cách nào? –Bằng sự Cấm Đoán. Thập niên 1920, chính phủ Mỹ đã ban hành một điều luật “không thể làm được”: Cấm tất cả những gì thuộc về rượu mạnh (nấu rượu, sản xuất rượu hay uống rượu). Kết quả điều này là sự nổi giận của dân chúng, đồng thời, những người bán rượu lậu thời nay đã được khai sinh và phát triển từ sự cấm đoán đó. Mafia trở thành thịnh vượng lớn mạnh trong kỷ nguyên vừa kể. Những hành vi như giết chóc, hãm dọa, khủng bố và chống đối luật pháp một cách công khai đã được bành trướng mạnh.

Do đó, thật dễ hiểu với điều tại sao mà lại có những phần tử xã hội đen trở thành thần tượng trong vai trò những người hùng:

1/ Họ đem lại cho dân những điều mà chính phủ cấm.

2/ Mafia thực sự trong ý tưởng chúng ta thì quá ghê gớm, mà thói thường con người chỉ muốn nghĩ đến những điều đẹp. Chẳng hạn, không ai muốn nghĩ rằng một kẻ đồng loại của mình –như Marcus Wesson- lại có thể tự tay giết 9 đứa con trong một lúc! Cũng thế, chẳng ai muốn biết rằng đang có những kẻ âm thầm làm ra những tội ác trong một thế giới mà người thường không bước vào được, bởi đó là một ý tưởng rất đáng kinh sợ. Vì thế cái khuynh hướng chối nhận đi những điều gì không hiểu nổi vẫn là khuynh hướng sống của con người.

(Cali, Mar. 20/2004)

[]